

945 22. Nov. 1893: 1. Beh. af Lovf. om Forandr. i L. om Invalidforsørgelse m. m. 946

fit fra den højtærede Finansminister, idet han nemlig talte om disse Sager i al Almindelighed og saa sagde: „Men naar saa den ærede Anbefaler gif videre og sagde, at han siden den Tid havde været lidende, og at det nu havde taget Overhaand, vil jeg dog indstøde, at det ikke kan forholde sig rigtig, thi i 1865 blev han erkendt tjenstdygtig paa ny, og det kunde han ikke være bleven, dersom han endnu vedblivende led af denne Svaghed“ o. s. v. Jeg maatte selvfølgelig tie over for en saadan Oplysning; jeg maatte antage, at den højtærede Minister havde Ret. Jeg har selvfølgelig spurgt vedkommende, og han erklærede paa det bestemteste, at han ikke nogen Sinde siden den Tid har været indfaldt til Militærtjeneste. Jeg maa derfor her ubede mig titter Oplysning om, hvorledes dette forholder sig. Det var, som saat, det, jeg vilde fremdrage ved denne Lejlighed, at der vist fra alle Sider er Tilbøjelighed til at mene, at vi egentlig ikke trænge til Lovgivning her paa det Omraade, forudsat at Loven af 1889 bliver udført saaledes, som det egentlig fra alle Sider var Meningen, og som det jo ogsaa synes, at den højtærede Finansminister er entig i, naar han udtaler sig om Sagen her. Men det er min Erfaring, som jeg har vundet gennem flere enkelte Tilfælde, som jeg har haft særlig Grund til at fende fra min Hjemkreds, at man ikke følger de samme Grundsætninger i Administrationen, naar vedkommende Andrager kommer med sit Andragende, som den højtærede Minister gør gældende her. Jeg har nævnt dette bestemte Tilfælde, som jeg gerne vilde have Oplysning om. Den vedkommende Mand er nu blevet træt af Sagen. Han er meget svag, hans Arbejdsevne er meget indskrænket, og han er en hæderlig, retfærdig Mand i alle Henseender, men han vil paa Grund af sin svækkede Arbejdsevne sandsynligvis komme under Pattigvæsenet. Jeg tror derfor, at hvis der foreligger en Fejlagelse fra Myndighedernes Side, burde den rettes, og den højtærede Finansminister udtalte ogsaa Ønsket om at saa den rettet, hvad jeg heller ikke tvivler om, at han ønsker. Men saaledes er Forholdet, og det er af de Ting, som ere uhyggelige for de enkelte, og det er en Uretfærdighed over for den enkelte, for saa vidt Manden har Ret.

Finansministeren (Strup): Naar jeg har udtalt, at vedkommende senere er blevet erklæret for at være tjenstdygtig, er det selvfølgelig rigtig, det vil sige rigtig efter de Beviser derfor, som have foreligget mig, og som jeg ikke har haft nogen som helst Grund til at antage kunde være falske. Naar det anføres af det ærede Medlem som Bevis paa Urigtigheden heraf, at Manden ikke har været indfaldt til Tjeneste siden, viser det aldeles intet, thi han kan meget godt være erklæret for tjenstdygtig og derfor ikke senere være indfaldt til at udføre Tjeneste.

L. Dinesen: Ja efter min Mening skønner jeg ikke rettere, end at der fra Autoriteternes Side vises i høj Grad Smødekommenshed mod de Invalider, isse o. s. v., som søge om at saa Understøttelse. At der indtræder enkelte Tilfælde, hvor det er vanskeligt at saa godtgjort, hvorvidt deres Svaghed har en saadan Oprindelse, at de kunne komme ind under de Regler, man nu en Gang vil bringe til Anvendelse, er naturligvis ikke underligt, hvor Grænserne maa være saa ubestemte, som de ere i dette Tilfælde. Jeg sympatiserer derfor med det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Wojen), som ønskede, at det for Fremtiden kunde blive fastsat, at der foretages saa nøjagtige Beskrivelser som muligt af de enkelte Tilfælde, baade fra de militære Autoriteters fra Værgernes Side o. s. v., men dette vil ikke bøde paa de gamle Tilfælde, som ligge langt tilbage i Tiden. Der blive vi ved at staa over for Usikkerhed i mange Tilfælde, og det se vi alle godt, at det er disse Tilfælde, der fremkalde de Uoverensstemmelser, der ogsaa ere til Stede her. Det er imidlertid ikke den Side ved Sagen, jeg vilde gøre en Bemærkning om. Jeg foranledigedes mere til min Bemærkning af, hvad der blev omtalt af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds med Hensyn til tidligere Tilfælde her i Tinget, hvor der var Tale om at hde Understøttelse til alle de værnepligtige, der havde deltaget i Krigene, og som trængte dertil. Vi have jo efter den Tid gjort et her fra Lovgivningsmagtens Side, idet vi have gennemført Loven om Alderdomsforsørgelse. Det er efter mit Skjøn noget, hvorved man ogsaa kan komme disse Mennesker i Møde, men der er imidlertid en